

Sygn. akt I C 11/ 20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 09.07.2020 r. w Giżycku

sprawy z powództwa (...) SA w M.

przeciwko A. K. (poprzednio K.)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) SA w M. kwotę 878,60 (osiemset siedemdziesiąt osiem 60/100) złotych z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 20.08.2019r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. I C 11/20

UZASADNIENIE

Powód (...) SA w M. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej A. K. (poprzednio K.) kwoty 878,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa i kosztami postępowania. W uzasadnieniu podniósł, iż w dniu 16.04.2018 r. pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki, której pozwana nie spłaciła. Następnie - w dniu 23.10.2018r. - powód zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę cesji wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelność cedenta wobec pozwanej.

Pozwana A. K. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu zaprzeczyła, by doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, dodając, że powód nie wykazał też wysokości dochodzonego roszczenia oraz by pozwana otrzymała kiedykolwiek wypowiedzenie umowy. Wreszcie pozwana wskazała na przedawnienie roszczenia powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16.04.2018 r. pozwana A. K. (poprzednio K.) zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych. Na podstawie tej umowy pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 600 zł na okres 30 dni. Pozwana nie spłaciła tej pożyczki

dowód: umowa k 79-82

potwierdzenie przelewu k 83, 84

W dniu 23.10.2018r. - powód (...) SA w M. zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelność cedenta wobec pozwanej.

dowód: umowa k 70-73

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie dowodów z dokumentów. Pozwana bowiem w żaden sposób nie zakwestionowała autentyczności dokumentów, przedstawionych przez pełnomocnika powoda przy piśmie z dnia 05.02.2020r., co wskazuje na ich akceptację, choć jednocześnie podważała skuteczność dowodową owych dokumentów. O skuteczności dowodowej dokumentów będzie jeszcze mowa niżej, tym niemniej warto dostrzec fakt, że złożone przez stronę powodową dokumenty to odpisy poświadczone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, występującego w niniejszej sprawie w charakterze pełnomocnika powoda. Implikuje to określoną rangę owych dokumentów, przynajmniej w rozumieniu formalnym.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (j.t. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) w przypadku umowy o kredyt konsumencki zawieranej na wniosek konsumenta na odległość, jeżeli środek porozumiewania się na odległość nie pozwala na przekazanie danych zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi te dane niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Ustęp drugi tego przepisu stanowi, że w przypadku przekazywania konsumentowi informacji w formie głosowych komunikatów telefonicznych, kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany przekazać konsumentowi co najmniej: 1) dane określone w art. 13 ust. 1 pkt 3-6 i 8; 2) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania w formie reprezentatywnego przykładu; 3) całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta; 4) opis i cenę towaru lub usługi w odniesieniu do umów o kredyt wiązany lub w formie odroczonej płatności. „ Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 PrKonsU. Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie ... określony sposób posługiwania się na odległość może uniemożliwiać przekazanie wszystkich informacji, które są wymagane stosownie do art. 13 KredytKonsU, w szczególności ze względu na ograniczenie liczby znaków lub czasu przekazu wprowadzone przez operatora określonego sposobu porozumiewania się na odległość. Posłużenie się określonym sposobem takiego porozumiewania się może również uniemożliwić przekazanie wymaganych informacji na trwałym nośniku z wykorzystaniem formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego (zob. art. 14 KredytKonsU). W takim wypadku, jeżeli dochodzi do zawarcia umowy na odległość na wniosek konsumenta, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi te dane niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki, zgodnie z wymogami art. 13 i 14 KredytKonsU. Chodzi jednak wyłącznie o sytuację, gdy przekazanie stosownych danych w określony sposób jest obiektywnie niemożliwe z uwagi na systemowe ograniczenia związane z posługiwaniem się określonym środkiem porozumiewania na odległość, a nie o sytuacje niemożności przekazania informacji z powodów, za które odpowiedzialność ponosi kredytodawca lub pośrednik kredytowy ... w wypadku, gdy strony kontaktują się na etapie przedkontraktowym poprzez głosowe komunikaty telefoniczne, art. 15 ust. 2 KredytKonsU nakłada na kredytodawcę lub pośrednika obowiązek przedstawienia konsumentowi opisu głównych cech oferowanego kredytu konsumenckiego wskazującego dane, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3-6 i 8, oraz rzeczywistą roczną stopę oprocentowania w formie reprezentatywnego przykładu, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, opis i cenę towaru lub usługi w odniesieniu do umów o kredyt wiązany lub w formie odroczonej płatności” [tak Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz pod red. dr hab. K. O., rok 2019, wydanie 2, L./El].

O ile zatem zasadą podstawową jest sporządzanie umowy o kredyt konsumencki na piśmie i w obecności obu stron (art. 29 cyt. ustawy), o tyle wskazane wyżej unormowania ustawy o kredycie konsumenckim dopuszczają zawarcie takiej umowy na odległość i bez obecności jednoczesnej obu stron. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym pozostaje fakt, że pozwana A. K. i wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. w W., w ramach kontaktów niebezpośrednich uzgodnili zawarcie umowy, w trakcie czego pozwana przekazała temuż wierzycielowi pierwotnemu wszystkie dane osobowe (łącznie z numerem PESEL, numerem telefonu itd.), a następnie zawarli umowę z dnia 16.04.2018r. określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych. Potwierdzeniem tego jest przelanie przez pozwaną na rzecz wierzyciela

pierwotnego kwoty 0,01 zł z rachunku bankowego pozwanej na konto wierzyciela pierwotnego z dopiskiem „akceptuję warunki umowy”. Potwierdzeniem zawarcia umowy ramowej, i – przede wszystkim - następczego doprecyzowania warunków konkretnej pożyczki jest też przelew kwoty 600 zł z rachunku bankowego wierzyciela pierwotnego na konto pozwanej (to samo konto, z którego wcześniej pozwana przekazała kwotę rejestracyjną). Wprawdzie zatem strona powodowa w niniejszej sprawie nie przedstawiła dowodu na to, by wierzyciel pierwotny doręczył pozwanej (po udzieleniu jej pożyczki w wysokości 600 zł) danych o których mowa w art. 15 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, to jednak nie prowadzi to do stwierdzenia nieważności umowy z 16.04.2018r. ani nie podważa faktu zawarcia przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki kwoty 600 zł. Konsekwencją tego jest uznanie, że do omawianej umowy pożyczki doszło, a pozwana otrzymała kwotę 600 zł (czego zresztą nie kwestionowała) na warunkach podawanych przez powoda. W tym też przypadku za chybiony należało uznać zarzut pozwanej, że nie otrzymała wypowiedzenia umowy pożyczki – skoro bowiem owa pożyczka udzielona była na czas określony 30 dni, to brak było podstaw (po upływie tego okresu) do wypowiedzania umowy.

Kolejną kwestią wymagającą analizy jest legitymacja procesowa strony powodowej, w szczególności w kontekście prawidłowości umowy cesji zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a powodem. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 23.10.2018r. strony ((...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) SA w M.) zawarły dwie umowy – umowę ramową przelewu wierzytelności oraz porozumienie nr 1 do umowy ramowej wraz z protokołem przekazania wierzytelności. Załącznikiem do tego drugiego porozumienia jest wykaz wierzytelności, zawierający m.in. dane umowy pożyczki zawartej w dniu 16.04.2018r. przez wierzyciela pierwotnego z pozwaną A. K.. Odpisy obu tych umów strona powodowa przedstawiła w trakcie trwania procesu. Jakkolwiek zatem pozwana zakwestionowała, że owe dokumenty potwierdzają uprawnienie powoda do odchodzenia roszczenia od pozwanej, to jednak jednocześnie nie zaoferowała żadnego dowodu przeciwnego, poprzestając wyłącznie na głośłownej kontestacji. W takiej sytuacji Sądowi nie pozostało nic innego jak uznać zaoferowane przez stronę powodową dokumenty za autentyczne i potwierdzające przejście uprawnień z wierzyciela pierwotnego na powoda, co też Sąd uczynił.

Dalej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Zarzut ten należało jednak ocenić negatywnie – nie da się bowiem ukryć, że tego typu roszczenia jak w niniejszej sprawie, ulegają przedawnieniu w terminie 3 letnim. Wynika to wprost z treści art. 118 kc oraz faktu, że przedmiotowe roszczenie związane jest z prowadzoną (przez wierzyciela pierwotnego i następnie przez powoda) działalnością gospodarczą. Skoro zatem sama umowa pożyczki została zawarta w roku 2018 i w tymże 2018 roku nastąpiła wymagalność roszczenia związanego z jej zwrotem to niewątpliwie nie upłynął jeszcze termin określony w art. 118 kc.

Sumując powyższe Sąd stanął na stanowisku, że strona powodowa wykazała i samo zawarcie umowy z pozwaną przez wierzyciela pierwotnego, i przejście uprawnień z tegoż wierzyciela pierwotnego na powoda. Jednocześnie zauważyć należy, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się trzy elementy – kwota 600 zł udzielonej i niezwróconej pożyczki, - kwota 145,07 zł tytułem prowizji należnej za udzielenie pożyczki, a wynikającej z tabeli opłat (pkt. 12.1 umowy z 16.04.2018r. k 80v), - kwota 133,53 zł tytułem odsetek, w tym kwota 4,93 zł odsetek umownych za okres obowiązywania pożyczki (30 dni od 16.04.2018r. – vide pkt 12.1 umowy z 16.2018r. k 80v) oraz 128,60 zł odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych za okres zwłoki w płatności do dnia wytoczenia powództwa. Tym samym uznać należało za wykazaną wysokość kwoty dochodzonej pozwem i orzec, na podstawie art. 720 kc, jak w pkt I wyroku. O odsetkach orzeczona na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 § 1 kpc, stosownie do wyniku sprawy. Na koszty powoda składają się opłata od pozwu (30 zł), wynagrodzenie pełnomocnika powodów (270 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Mając na uwadze wynik dodawania, Sąd orzekł jak w punkcie II. wyroku.